

Arrest

nr. 286 030 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN HULLE
Zomerlaan 1 bus 0102
9930 LIEVEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. TOMMELEIN loco advocaat S. VAN HULLE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 september 2022.

Ook haar zoon dient een beschermingsverzoek in op 19 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 7 maart 1968 geboren in Makhmour, provincie Erbil, Koerdische Autonome Regio (KAR), Irak. U bent een moslima van Koerdische origine. U werd ziek in 2019. U werd gediagnosticeerd met baarmoederhalskanker en kreeg medische behandeling in Erbil. Deze laserbehandeling had een aantal bijwerkingen en u leed veel pijn. Bovendien sloeg de behandeling ook niet aan.

Uw zoon S.H.A.S.(...) (o.v.(...) CG(...)), was een toneelspeler. In maart 2021 werd hij opgehaald door een vriend om voor het Newroz festival ergens op te treden. Hij werd naar de Qandil bergen gevoerd en daar vastgehouden door leden van de Koerdische Arbeiderspartij (Partiya Karkerên Kurdistan - PKK). Acht maanden later kon uw zoon ontsnappen. Hij verschool zich thuis waar hij tweemaal, door middel van een brief afkomstig van de PKK, bedreigd werd. In december 2021 werd er een granaat op jullie woning gegooid. U, uw echtgenoot en uw zoon H.(...) zochten beschutting bij de burens en werden later vervoegd door uw andere zoon en zijn gezin als ook door uw dochter en haar gezin. Jullie besloten het land te verlaten.

U verliet Makhmour op 17 december 2021 samen met uw echtgenoot, uw zoon H.(...) alsook uw andere kinderen en hun gezinnen. Jullie reden via Mosul naar een rivier die jullie met een roeiboot overstoken. Aan de andere oever van de rivier stond een wagen te wachten die jullie naar Istanbul bracht waar jullie een tijdje verbleven.

U vertrok vervolgens samen met uw zoon H.(...) aan boord van een vrachtwagen vanuit Turkije. Daar er slechts plaats was voor twee personen bleef de rest van de familie achter in afwachting van een andere vrachtwagen. U heeft sindsdien niets meer van hen vernomen. Na zeven dagen in de laadbak van de vrachtwagen konden jullie de vrachtwagen verlaten. Uw zoon sprak iemand aan die u liet weten waar u een taxi kon nemen. Jullie werden naar de registratiedienst van de Dienst Vreemdelingenzaken gebracht waar jullie op 19 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart en een medisch verslag neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medische verslagen die u neerlegt blijkt dat u in Irak geopereerd werd aan baarmoederhalskanker en dat u vermoedelijk door de lasertherapie bijwerkingen ervaart. U voelt zich niet goed aangezien u ziek bent. Ook uw zoon haalde aan dat u veel stress heeft en dat u bang bent (CGVS zoon p.29). U haalde bij aanvang van het gehoor aan dat het wel met u ging (CGVS moeder p.2). U werd er op gewezen dat u tijdens het gehoor steeds mocht aangeven wanneer het niet meer ging en dat u mocht rechtstaan tijdens het persoonlijk onderhoud indien u zich daar comfortabeler bij voelde (CGVS moeder p.3). U haalde op geen enkel moment doorheen uw persoonlijk onderhoud aan dat het voor u niet mogelijk was om nog verder te gaan dan wel dat u, omwille van uw medische problemen, niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. Zulks blijkt ook niet uit de notities van uw persoonlijk onderhoud. Aangezien u zich in het kader van uw beroep volledig beroept op de motieven als deze die werden aangehaald door uw zoon H.(...), werd er geopteerd om uw persoonlijk onderhoud zo kort mogelijk te houden. U op het einde van het onderhoud gevraagd of u alles had begrepen en of u alle redenen voor uw verzoek had kunnen aanbrengen, stelde u dat u alles begrepen had en bleek niet dat u nog elementen betreffende uw asielerzoek toe te voegen had. U maakte enkel nog een bijkomende opmerkingen over de omstandigheden in het opvangcentrum waar u verblijft, niets anders (zie CGVS p. 9).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de asielmotieven van uw zoon S.H.A.S.(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan (CGVS moeder p.9, zoon p.29). In hoofd van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u zich volledig beroept op de door uw zoon aangehaalde asielmotieven, en voor het overige geen andere eigen elementen naar voorschuijt, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan dan ook in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw zoon.

Wat het verzoek om internationale bescherming van uw zoon betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

“ U vreest dat u bij terugkeer naar Irak gedood gaat worden door de PKK omdat u ontsnapt bent uit hun gelederen (CGVS zoon p.10, p.11). U kan het CGVS hier niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw optreden op het Newroz festival door de PKK tegen uw wil vastgehouden werd en u verplicht werd u bij hen aan te sluiten. U zou geen idee gehad hebben dat u diende op te treden op een toneelfestival georganiseerd door de PKK in de Qandil bergen – hetgeen op zich al een merkwaardig gegeven is gezien de verhoogde aanvallen van de Turken op de PKK. Het is niet geloofwaardig dat u tot op het moment dat u voet zette in het kamp van de PKK in de verste verte geen idee had voor wie en waar u diende op te treden. U verklaarde dat uw vriend de boekingen regelde. Hij stemde gewoon in om op Newroz op te treden. U heeft op geen enkel moment gevraagd voor wie of waar u moest optreden (CGVS zoon p.20). Er werd vervolgens persoonlijk vervoer voor jullie geregeld om jullie naar de bergen te voeren. Zelfs op het moment dat u in de taxi stapte polste u niet even waar jullie naartoe gingen. Het is niet aannemelijk dat u zich op geen enkel moment informeerde over de locatie en de aard van het optreden.

U vermoedde dat K.(...) wist dat het optreden voor de PKK was en dat hij sympathie had voor de beweging (CGVS zoon p.20, p.21). Hoewel u gedurende acht maanden tegen uw wil bij de PKK samen met K.(...) vastgehouden werd, heeft u hier nooit uitsluitel over gekregen. Dit is evenmin geloofwaardig. Moest u daadwerkelijk gedurende acht maanden vastgehouden worden in de Qandil bergen, kan er aangenomen worden dat u uw vriend, die u uiteindelijk in die positie heeft gebracht, aan de tand voelde over zijn connecties en eventuele sympathieën voor de PKK (CGVS zoon p.21). U verklaarde dat hij er voor koos om te zwijgen en dat u hem toch niet kon doden omdat hij u geen antwoord gaf op deze toch pertinente vraag (CGVS zoon p.21). U verklaarde voorts dat uw enige zorg ontsnappen was. Daar u K.(...), volgens uw verklaringen, betrok in uw ontsnappingsplan is het toch van primordiaal belang dat u weet hoe deze man zich positioneerde ten aanzien van de PKK (CGVS zoon p.21).

In het algemeen kan gesteld worden dat de PKK is een soort van guerrillabeweging is die rekent op het engagement van zijn strijders. U verklaarde zelf dat de leden bereid zijn om te sterven voor de Koerdische onafhankelijkheid (CGVS zoon p.21, p.22). Uit uw verklaringen blijkt echter dat het festival eigenlijk opgezet spel was. Het was een manier van de PKK om mensen te verplichten zich aan te sluiten (CGVS zoon p.22). U stelde dat niet enkel jullie, maar ook nog andere kunstenaars, waaronder vrouwen en kinderen, vastgehouden werden en verplicht werden om zich aan te sluiten (CGVS zoon p.21, p.22). Voorts ontvoerde de PKK kinderen die dan eveneens verplicht werden deel te nemen. Het is vanzelfsprekend dat een guerrillabeweging op basis van een verplichte deelname aan de gewapende strijd niet duurzaam kan functioneren. Er waren ook veel mensen die zich vrijwillig aansloten, zo stelde u, maar volgens u was dat niet voldoende om hun oorlog te voeren (CGVS zoon p.23). Bovendien werden er een hoop mensen ingezet om mensen die ontsnapt waren op te sporen (CGVS zoon p.26, p.27). Dat deze manier van werken sowieso niet rendeeft voor een guerrillabeweging die ideologisch gestoeld is, hoeft geen betoog. U werd met deze bedenkingen geconfronteerd, waarna u aanhaalde dat de mensen die verplicht werden om zich aan te sluiten gebrainwashed werden. U had dit ook meegemaakt, maar het had niet tot het gewenste effect geleid (CGVS zoon p.23, p.24). U had gedurende enkele weken een politieke opleiding genoten, waarin u zogenaamd gebrainwashed werd. U kon hier niet van overtuigen doorheen uw verklaringen. U gevraagd wat u daar bijgebracht werd, bleef u steken bij algemeenheden, i.c. u werd verteld dat de PKK het goede pad had gekozen (CGVS zoon p.12), dat Apo (Abdellah Ocalan) hun leider was, dat ze echte Koerden zijn en dat ze strijden voor de rechten van de Koerden en een onafhankelijke staat willen oprichten (CGVS zoon p.24). Verder werd er geopperd dat ze de enigen waren die tegen Islamitisch Staat vochten en dat ze willekeurige moorden plegen en kinderen ontvoeren (CGVS p.24). Het is niet ernstig dat de PKK op basis van de algemeenheden die u aanhaalt en op basis van uitspraken als ‘het plegen van willekeurige moorden’ en ‘het ontvoeren van kinderen’ erin zou slagen mensen te brainwashen en te overtuigen. U reageerde dat er nog andere manieren waren, maar dat u

zich deze niet meer herinnerde (CGVS zoon p.23, p.24). U had verder nog allerlei inhoudelijke input gekregen, maar ook deze ontsnapte u. Het interesseerde u niet, want u wilde er toch niet blijven (CGVS zoon p.12, p.13). Daar het brainwashen van de nieuwe rekruten toch een belangrijk deelaspect uitmaakt van de werkwijze van de PKK en u dit bovendien gedurende drie weken zelf zou ondergaan hebben, mag er in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u dit omstandig kan toelichten. U bent hier niet toe in staat, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande duidelijk wordt ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat de PKK zeer wantrouwig stond ten aanzien van de mensen die verplicht gerekruteerd werden daar ze hun training dienden uit te voeren met ongeladen of houten wapens (CGVS zoon p.14). In elk geval slaagden u en uw vriend er na zeven maanden uiteindelijk in om de PKK te overtuigen dat jullie te vertrouwen waren. U werd gevraagd hoe u hen hier van had kunnen overtuigen. U zou hen gezegd hebben dat jullie bereid waren voor de PKK te sterven. Dit was klaarblijkelijk voldoende, hetgeen toch ook de wenkbrauwen doet fronsen (CGVS zoon p.14). U en uw vriend werden naar een wachtpost overgebracht. Jullie hadden de taak om de Turken die het gebergte binnendrongen neer te schieten (CGVS p.15, p. 24, p.25). Dit is allerm minst geloofwaardig. U en K.(...) waren nieuwe rekruten, die tegen hun zin, ingelijfd werden. Ook al zeiden jullie tegen de PKK dat jullie te vertrouwen waren, het is geenszins geloofwaardig dat ze jullie twee alleen, zonder enig toezicht, in het kader van jullie eerste opdracht aan een bewakingspost toewezen. Er kan immers aangenomen worden dat er toch nog steeds enige voorzorgs- / controlemaatregelen in acht genomen worden om zich ervan te vergewissen dat de nieuwe rekruten hun opdracht correct zouden uitvoeren, temeer daar u zelf stelde dat er veel nieuwe rekruten vluchten. U en K.(...) zullen dus ook niet de eerste en enige geweest zijn die het lieten uitschijnen alsof ze overtuigd en te vertrouwen waren. Dat jullie, twee gedwongen nieuwelingen, aldus alleen aan een bewakingspost zou gestationeerd hebben, is dan ook niet geloofwaardig. Bovendien is het werk aan een bewakingspost een belangrijke positie daar deze de veiligheid van de dieper gelegen kampen vrijwaart. Aangezien jullie nog nooit effectieve gevechtshandelingen hadden gesteld is het niet gezegd dat jullie in staat waren om de opdracht ook effectief uit te voeren. Het is immers niet zo eenvoudig om mensen neer te schieten. Het zou ook in dit opzicht veel logischer geweest zijn als ze één nieuwe rekrute samen met een geoefende strijder aan een wachtpost toewijzen (CGVS zoon p.25). U verwees steeds naar het feit dat jullie het vertrouwen gewonnen hadden (CGVS zoon p.25). Dit heeft echter geen uitstaans met het ook effectief kunnen vervullen van een opdracht om mensen neer te schieten. U haalde zelf meermaals aan dat u nooit iemand zou neerschieten. Voorgaande bevestigt nog meer eens de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS zoon p.25).

Uit uw verklaringen blijkt dat jullie konden ontsnappen. Na een tocht door de bergen, kwamen jullie aan in een dorp. U biechtte onmiddellijk op dat jullie bij de PKK waren en er konden ontsnappen. Ook dit is niet geloofwaardig. Het zou immers even goed kunnen dat die persoon zelf tot de PKK behoorde. U werd deze bedenking voorgelegd, waarop u zei dat u geen andere keuze had. U ging verder en verklaarde dat de Koerden nieuwsgierig zijn en dat u vreesde dat hij u niet zou helpen als u niet eerlijk was. Er kan aangenomen worden dat u toch eerst polst of de persoon aan wie u heel uw verhaal vertelt eerder voor of tegen de PKK is (CGVS zoon p.16).

Jullie kregen vervolgens een lift naar Soran Diyana (CGVS zoon p.16). Jullie werden onderweg tegen gehouden aan een controlepost van de Asaeysh. U had geen identiteitskaart mee, zo zegt u. Uw studentenkaart, waar u normaliter mee rondreisde in Irak had u bij de PKK achtergelaten. Ook dit is merkwaardig. Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2019 afstudeerde. Uw identiteitskaart was recenter afgeleverd meer bepaald in 2021. Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat u als Iraaks burger zonder identiteitskaart rondreist in Irak. U verklaarde dat uw studentenkaart betrouwbaarder was en dat uw identiteitskaart niet geldig was in Erbil (CGVS zoon p.17). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Dat een geldig identiteitskaart betrouwbaarder is dan een vervallen studentkaart hoeft geen betoog. Er werd bovendien wel verwacht dat mensen een identiteitskaart op zak hebben daar de Asaeysh u ernaar vroeg (CGVS zoon p.16). Er werd jullie immers meegedeeld dat het niet wettelijk was om zonder identiteitskaart rond te reizen. Er kan aangenomen worden dat de Asaeysh burgers zonder identiteitsdocument veeleer wantrouwt.

Daarbij komt nog dat u verklaarde dat de Asaeysh gekant was tegen de PKK. U verklaarde voorts dat jullie daar stonden met lange haren en lange baarden en helemaal vuil waren, na 8 maanden in de bergen doorgebracht te hebben. U zou tegen de agent uw verhaal verteld hebben, meer bepaald dat jullie ontsnapt waren bij de PKK. Volgens uw verklaringen werd er enkel gecontroleerd of u daadwerkelijk afkomstig was van Makhmour zoals u zei. U mocht vervolgens naar huis gaan, zo zegt u. Ook dit is niet geloofwaardig. Er kan aangenomen worden dat wanneer u tegengehouden wordt aan een controlepost zonder enig identificatiedocument, vuil en met lange haren en een lange baard de dienstdoende agent

gealarmeerd zou zijn. Het is immers zo dat in de Qandil bergen zowel kampen van de Islamitische Staat als van de PKK gebaseerd zijn. Het is in dat opzicht vanzelfsprekend dat er een grondig onderzoek uitgevoerd zou worden alvorens jullie te laten gaan (CGVS zoon p.26). U verklaarde dat jullie het allemaal erg goed konden uitleggen. Dit neemt niet weg dat Asaeysh in die regio op hun hoede zijn waardoor niet kan worden aangenomen dat ze jullie, in de context die u beschreef, zomaar zouden laten gaan. U verklaarde dat ze eigenlijk niet serieus waren (CGVS zoon p.26). U kan niet overtuigen wat betreft uw verklaringen over de gang van zaken aan de controlepost.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u bent kunnen ontsnappen uit de bergen, terug naar huis ging. Uw vader liet u weten dat de PKK naar u op zoek was. Op 25 november 2021 werd er een eerste dreigbrief onder de deur geschoven. U diende zich terug aan te melden bij de PKK. Ondanks dat de PKK u klaarblijkelijk op het spoor was, bleef u gewoon thuis (CGVS zoon p.17, p.18). Ook na het tweede 'dreigement' een paar dagen later veranderde u uw woonplaats niet. Zelfs nadat het huis van uw vriend tot ontploffen gebracht werd, bleef u gewoon thuis. Een dergelijke reactie van uw kant getuigt totaal niet van een gegronde vrees voor vervolging. Het is voor de hand liggend dat u, op basis van de dreigementen en op basis van wat er met uw vriend gebeurd zou zijn, wel ergens anders onderdak zou zoeken. Dat u simpelweg thuis bleef en afwachtte ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde dat u reeds na het eerste dreigement wilde vluchten, maar dat het gewoon dromen waren (CGVS zoon p.18).

Verder is de werkwijze van de PKK zelf na uw (beweerde) ontsnapping evenmin geloofwaardig. Het is volstrekt onlogisch dat zij zich gaan bezig houden met het herhaaldelijk 'dropen' van dreigbrieven waarmee ze ontsnapte rekruten willen terugleiden naar hun gelederen. U werd verplicht om deel te nemen, u kon ontsnappen nadat u hen had wijsgemaakt dat u te vertrouwen was, zo blijkt uit uw verklaringen. Dat u zich dan ook niet op basis van een of twee brieven terug zou aanmelden is vanzelfsprekend. Er kan aangenomen worden dat de PKK dit ook kan bedenken (CGVS zoon p.27). Bovendien kan er geargumenteed worden dat u, door het ontvangen van dergelijke brieven, in feite gewaarschuwd werd en er u op die manier de kans geboden werd om te ontsnappen. Merkwaardig genoeg bleef u gewoon thuis afwachten (CGVS p.27, p.28). U werd gevraagd of ze waren binnengevallen in uw huis, u antwoordde hier ontkennend op. U verklaarde dat ze u bang wilden maken en dat ze niet zeker waren of u effectief thuis was. Net daarmee is het voor de hand liggend dat ze, indien u daadwerkelijk gevisieerd werd, uw huis wel zouden binnengevallen zijn. U reageerde hierop dat ze zo iets nooit doen en dat ze hun activiteiten in het geheim uitvoeren. Het is in dat opzicht allerminst geloofwaardig dat ze dan vervolgens granaten op huizen gooien, aangezien dit toch wel de aandacht trekt (CGVS zoon p.27). U kan het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk door de PKK gevisieerd wordt.

Tot slot kunnen er een aantal kanttekeningen bij uw reisroute gemaakt worden. U zou op dezelfde avond waarop uw huis bestookt werd met een granaat het land ontvlucht zijn. Dat ook uw woning zou getroffen zijn door een granaataanval van de PKK, kan, in het licht van voorgaande, totaal niet worden aangenomen. Dit terzijde, niet enkel u, maar ook uw ouders, uw broer en uw zus en hun gezinnen, een totaal van elf personen, zou het land die dag verlaten hebben (CGVS zoon p.5, p.6). Het is opmerkelijk dat uw zus en uw broer heel hun hebben en houden achtergelaten hebben, zonder dat ze ook maar persoonlijk gevisieerd werden (CGVS zoon p.28). Verder kan er aangenomen worden dat er wel enige voorbereiding aan te pas komt om zoveel mensen in één keer het land uit te smokkelen. Bovendien was uw moeder op dat moment ernstig ziek, hetgeen nog meer moeilijkheden met zich meebrengt. Dat jullie er dan in slaagden om met elf mensen het land te verlaten op dezelfde avond dat de beslissing was gevallen is zeer bedenkelijk. De kostprijs voor deze onderneming bedroeg maar liefst 35 000 dollar, geld dat jullie cash in huis zouden hebben liggen, ook dit is opmerkelijk (CGVS zoon p.6). Net zo opmerkelijk als het feit dat uw nationaliteitsbewijs bij de granaataanval op de woning zou verbrand zijn (CGVS zoon, p. 10) maar het cash geld dan probleemloos kon gerecupereerd worden.

Voorts zijn de verklaringen van u en uw moeder aangaande de reisweg niet gelijklopend. U verklaarde dat jullie in Istanbul in een kelder verbleven. Volgens uw moeder was het een appartement of een hotel, ze wist het niet meer (CGVS zoon p.7, moeder p.6). Nu kan er aangenomen worden dat uw moeder een verblijf van een maand in een kelder wel kan onderscheiden worden van een verblijf in een hotel of een appartement. Voorts zou u samen met uw moeder in de laadruimte van een vrachtwagen gereisd zijn naar België. Daar jullie toch zeven dagen in deze ruimte doorbrachten kan er aangenomen worden dat de beschrijving van deze plek gelijklopend zou zijn. Dit is niet het geval. Volgens uw moeder konden jullie liggen in de ruimte die met karton afgesloten was. U verklaarde dan weer dat wanneer uw moeder haar benen wilde strekken haar voeten op uw schoot lagen. De ruimte was door een ijzeren constructie

afgesloten (CGVS zoon p.8, moeder p.7). U kan aldus niet overtuigen dat u samen met heel uw familie en later met uw moeder, op de wijze die u beweert, naar Europa bent gereisd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en woonstkaart ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en woonplaats, maar werpen geen ander licht op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Met de foto's van de toneelstukken waarin u meespeelde toont u aan dat u in de schone kunsten actief was. Ook al kreeg u in 2017 commentaar vanuit radicale hoek op een stuk dat u bracht, dit heeft geen uitstaans met uw beweerde vrees voor vervolging, temeer daar het niet mee aan de basis lag van uw beslissing uw land te verlaten. U stond open voor kritiek (CGVS zoon p.30). Daarnaast legt u een printscreen neer van een bericht dat door een zekere H.J.(...) gepost werd op 14 december 2021. Daar dergelijke berichten simpelweg gemanipuleerd kunnen worden en de authenticiteit van de bron en inhoud niet nagegaan kunnen worden, kan dit niet bijdragen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te wijzigen."

Ook het door uzelf voorgelegde document, i.c. uw Iraakse identiteitskaart, kan voorgaande niet omvormen. Dit document heeft immers louter betrekking op uw persoonsgegevens, die op zich niet ter discussie staan, maar voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Makhmour. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Desalniettemin kan er gewezen worden op uw medische problematiek. U haalde aan dat u sinds 2019 kankerpatiënt bent en hiervoor in Erbil medisch behandeld werd. U diende geregeld op en neer te gaan naar het ziekenhuis in Erbil, in de periode van uw ziekte heeft u geen enkel probleem ondervonden in het kader van uw verplaatsingen naar Erbil. U haalde enkel aan dat u bang was dat mensen jullie geld zouden vragen (CGVS moeder p.8, p.9, zoon p.28, p.29). Uw persoonlijke omstandigheden zijn bijgevolg niet van die aard dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geeïgde procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris dan wel zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Ten aanzien van verzoeksters zoon wordt op 20 oktober 2022 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 285 290.

2. Verzoekschrift en stukken

Verzoekster neemt dezelfde middelen aan zoals aangebracht in het verzoekschrift van haar zoon.

In wat zich voordoet als een eerste middel voert zij eveneens de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het non-refoulementbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en tracht deze te weerleggen.

In wat zich voordoet als een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Onder verwijzing naar recente persartikels en reisadviezen gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift medische documenten toe aangaande haar gezondheidstoestand.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar zoon, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook identiek dezelfde beslissing als aan haar zoon betekend.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift middelen ontwikkelt die integraal gelijklopen met de middelen van haar zoon in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 13 maart 2023 met nr. 286 029 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus van verzoeksters zoon verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“4.1. Verzoeker verklaart Irak te hebben verlaten uit vrees te worden gedood door de PKK omdat hij ontsnapt is uit hun gelederen.

4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Irak te verlaten en dat hij de beweerde vervolging door de PKK niet aannemelijk maakt, gelet op zijn weinig plausibele, vage en onlogische verklaringen. De commissaris-generaal stelt terdege vast dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet wist dat hij moest optreden voor een toneelfestival georganiseerd door de PKK in de Qandil-bergen, (ii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker nooit uitsluitel heeft gekregen of zijn vriend K. sympathie had voor de PKK, te meer hij K. betrok in zijn ontsnappingsplan, (iii) zijn verklaringen over de werking van de PKK en hun rekruteringswijze waarbij zij mensen zouden verplichten zich bij hen aan te sluiten niet overtuigen, (iv) het niet geloofwaardig is dat de PKK verzoeker en zijn vriend K. zonder enig toezicht in het kader van hun eerste opdracht aan een bewakingspost toewezen, (v) het niet geloofwaardig is dat verzoeker en K. in het nabijgelegen dorp onmiddellijk opbiechtten dat zij bij de PKK waren en er konden ontsnappen, (vi) het niet geloofwaardig is dat Asaeysh verzoeker en K. in de context die hij beschreef zomaar zouden laten gaan, te meer hij niet in het bezit was van zijn Iraakse identiteitskaart, (vii) verzoekers houding door na zijn ontsnapping simpelweg thuis te blijven en af te wachten, de ernst alsook de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen ondermijnt, (viii) de voorgehouden werkwijze van de PKK na zijn beweerde ontsnapping niet geloofwaardig is, (ix) het erg bedenkelijk is dat verzoeker en zijn gezin erin slaagden om met elf mensen het land te verlaten op dezelfde avond dat de beslissing was gevallen en (x) de verklaringen van verzoeker en van zijn moeder aangaande de reisweg niet gelijklopend zijn.

De door verzoeker bijgebrachte documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen en de door verzoeker bijgebrachte documenten vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.3. Als repliek waar de commissaris-generaal het ongeloofwaardig acht dat hij nooit uitsluitel heeft gekregen of K. wist dat het optreden voor de PKK was en hij sympathie had voor de beweging, ontkent verzoeker in zijn verzoekschrift simpelweg zijn vermoeden dat K. een link had met PKK. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij nochtans duidelijk: "Ik ben niet zeker maar ik denk dat k.(...) in contact was met de PKK" en "Ja , volgens mij wel had hij sympathie voor hem [de PKK]" (NPO, p. 21). Door louter zijn eerder afgelegde verklaringen te ontkennen, slaagt verzoeker er niet in de desbetreffende vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

4.4. Verzoeker geeft voorts aan dat het evenmin klopt dat hij en K. alleen een wachtpost moesten bemannen. Er zou altijd iemand van de PKK bij hen geweest zijn; "op het moment dat ze konden ontsnappen, hadden ze geluk dat ze alleen waren".

De Raad kan na lezing van het gehoorverslag evenwel slechts vaststellen dat verzoeker zich hier bedient van loutere post-factum-verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd: "Met wie moest u naar daar? Samen met K.(...) Alleen jullie twee? Ja (...)" (NPO, p. 14). Ook na confrontatie met zijn weinig geloofwaardige verklaringen dat hij en K. zonder enig toezicht aan een bewakingspost werden toegewezen en dat het logischer zou zijn dat ze "één ervaren en één nieuwe rekrut sturen", kwam verzoeker niet verder dan te zeggen dat zij het vertrouwen van de PKK hadden gewonnen (NPO, p. 24-25). Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen. Verzoeker doet met dergelijk verweer geen afbreuk aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt: "U en K.(...) waren nieuwe rekruten, die tegen hun zin, ingelijfd werden. Ook al zeiden jullie tegen de PKK dat jullie te vertrouwen waren, het is geenszins geloofwaardig dat ze jullie twee alleen, zonder enig toezicht, in het kader van jullie eerste opdracht aan een bewakingspost toewezenen. Er kan immers aangenomen worden dat er toch nog steeds enige voorzorgs- / controlemaatregelen in acht genomen worden om zich ervan te vergewissen dat de nieuwe rekruten hun opdracht correct zouden uitvoeren, temeer daar u zelf stelde dat er veel nieuwe rekruten vluchten. U en K.(...) zullen dus ook niet de eerste en enige geweest zijn die het lieten uitschijnen alsof ze overtuigd en te vertrouwen waren. Dat jullie, twee gedwongen nieuwelingen, aldus alleen aan een bewakingspost zou gestationeerd hebben, is dan ook niet geloofwaardig. Bovendien is het werk aan een bewakingspost een belangrijke positie daar deze de veiligheid van de dieper gelegen kampen vrijwaart. Aangezien jullie nog nooit effectieve gevechtshandelingen hadden gesteld is het niet gezegd dat jullie in staat waren om de opdracht ook effectief uit te voeren. Het is immers niet zo eenvoudig om mensen neer te schieten. Het zou ook in dit opzicht veel logischer geweest zijn als ze één nieuwe rekrut samen met een geoefende strijder aan een wachtpost toewijzen (CGVS zoon p.25). U verwees steeds naar het feit dat jullie het vertrouwen gewonnen hadden (CGVS zoon p.25). Dit heeft echter geen uitstaans met het ook effectief kunnen vervullen van een opdracht om mensen neer te schieten. U haalde zelf meermaals aan dat u nooit iemand zou neerschieten. Voorgaande bevestigt nog meer eens de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS zoon p.25)."

4.5. Waar hij voorts opwerpt dat de reden voor zijn lange wachten om na de bedreigingen te vluchten was gelegen in de zeer slechte gezondheidstoestand van zijn moeder, overtuigt verzoeker allerm minst. Indien hij zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon thuis bleef wonen, terwijl de PKK hem op het spoor was, valt hiermee moeilijk te rijmen. De ziekte van zijn moeder kan zijn lange talmen niet verschonen, te meer zij een week nadat het huis van zijn vriend werd bestookt met een granaat, wel in staat bleken om samen te vluchten. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat de PKK enkel verzoeker zou hebben gevisieerd (NPO, p. 17-18). De dreiging was derhalve niet van die aard dat zij samen dienden te vluchten. Verder bleek dat zijn vader tevens thuis was om voor zijn zieke moeder te zorgen (NPO, p. 18). De noodzaak voor verzoeker om thuis te blijven, kan dus evenmin worden ingezien. Gezien de ernst van de door verzoeker voorgehouden bedreigingen mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, ondanks het feit dat hij bij zijn zieke moeder wilde blijven, alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Zelfs nadat het huis van zijn vriend tot ontploffen werd gebracht, bleef hij gewoon thuis wonen.

De commissaris-generaal stelt terdege dat deze houding niet alleen verzoekers nood aan internationale bescherming relativeert, maar tevens de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt.

4.6. Waar de commissaris-generaal het nog opmerkelijk acht dat niet alleen verzoeker, maar ook zijn ouders, zijn broer en zijn zus en hun gezinnen, een totaal van elf personen, er in slaagden om het land te verlaten dezelfde avond dat de beslissing was gevallen, repliceert hij in zijn verzoekschrift dat “de burens (...) via via personen [kenden] om alsnog (zeer snel) te vertrekken”. Dit betreft echter een loutere blote bewering die door verzoeker niet wordt gestaafd en die overigens uitblinkt in vaagheid zodat dit verweer niet kan volstaan ter verklaring of weerlegging van de weinig plausible verklaringen die hij hierover heeft afgelegd.

4.7. Door voor het overige louter zijn eerdere verklaringen te herhalen en te volharden in zijn voorgehouden problemen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten.

4.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten. De Raad neemt deze stukken dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

4.9. De motieven van de bestreden beslissing worden door de Raad bijgetreden en integraal overgenomen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerd vrees voor vervolging door de PKK bij terugkeer naar Irak bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

Wat betreft verzoeksters medische problematiek – uit de door haar bijgebrachte documenten blijkt dat zij in Irak werd geopereerd aan baarmoederhalskanker en zij vermoedelijk door de gebruikte lasertherapie bijwerkingen ervaart – verwijst de Raad naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoon, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat haar in Irak opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen worden ontczgd. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij er geen toegang zou hebben tot medische behandeling. Integendeel, uit haar verklaringen en de bijgebrachte documenten blijkt dat zij werd geopereerd aan baarmoederhalskanker en haar aldus medische zorg werd verleend. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Irak een reël risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontczgd of geweigerd.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reël risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EUAA *“Country Guidance Note: Iraq”* van juni 2022 komt evenwel duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. De focus dient aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie van de provincie Erbil, waar Makhmour is gelegen, moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA *“Country Guidance Note: Iraq”* van juni 2022 en het EUAA *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van januari 2022 over Irak. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Erbil geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reël risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen.

Met haar verwijzing naar reisadviezen en een recent persartikel waaruit blijkt dat er Turkse militaire acties plaatsvinden in Noord-Irak en dat hierbij burgerslachtoffers te betreuren vielen, werpt zij geen nieuw licht op de zaak. Met deze elementen werd bij de beoordeling van haar nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet rekening gehouden. De Raad wijst erop dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in voormelde landeninformatie niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij worden beoogd, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. Het bijgebrachte persartikel van 20 november 2022 over Turkse luchtaanvallen in het noorden van Syrië en Irak waarbij zes doden vielen en tientallen gewonden, is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Erbil zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch ligt evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder.

Dit neemt niet weg dat er een gewapend conflict en willekeurig geweld plaatsvinden in de provincie Erbil. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie echter niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande ligt in dezelfde lijn als de EUAA *“Country Guidance Note: Iraq”* van juni 2022 (p. 198).

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Erbil in haren hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar daar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoekster toont echter geen persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De commissaris-generaal oordeelt terecht: *“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Makhmour. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

Wat betreft haar medische problematiek oordeelt de commissaris-generaal verder: *“U haalde aan dat u sinds 2019 kankerpatiënt bent en hiervoor in Erbil medisch behandeld werd. U diende geregeld op en neer te gaan naar het ziekenhuis in Erbil, in de periode van uw ziekte heeft u geen enkel probleem ondervonden in het kader van uw verplaatsingen naar Erbil. U haalde enkel aan dat u bang was dat mensen jullie geld zouden vragen (CGVS moeder p.8, p.9, zoon p.28, p.29). Uw persoonlijke omstandigheden zijn bijgevolg niet van die aard dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

De door haar bijgebrachte medische attesten bevestigen dat bij verzoekster in 2019 baarmoederhalskanker werd vastgesteld, zij hiervoor in Irak werd behandeld en zij vermoedelijk door de lasertherapie bijwerkingen ervaart. In het overzicht van haar medisch dossier leest de Raad dat zij op 28 januari 2022 reeds zes maanden in remissie is en geeft haar zoon op 22 maart 2022 aan dat haar gezondheid voorlopig stabiel is. In 2022 ging zij vijf keer op gynaecologische consultatie en zij krijgt medicatie (stuk 3). Op 10 november 2022 werd zij opgenomen op de spoeddienst bij het UZ Gent met onder meer klachten van open afgaande buikpijn (stukken 2 en 4). Het verslag van de spoeddienst meldt een vermoeden van *“tumoraal recidief”*. Poliklinisch nazicht op de dienst pelviene oncologie werd op korte termijn (16 november 2022) voorzien. Verzoekster brengt het medisch verslag hiervan niet bij, noch andere medische attesten die dateren van na voormelde opname op spoed waardoor geen uitsluitsel kan worden gegeven over haar huidige gezondheidstoestand.

Met de medische documenten die zij heden wel bijbrengt, wordt niet op gefundeerde, objectieve wijze aangetoond dat verzoekster niet of minder in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten of risico's of gevaren te vermijden en dat haar fysieke of psychische gezondheidstoestand leidt tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld dat zij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt uit de voorgelegde attesten immers niet concreet dat verzoeksters gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat zij, in vergelijking met andere burgers in Erbil, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen of dat dit het risico op willekeurig geweld aanzienlijk zou vergroten. Verder blijkt uit deze attesten evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoekster omwille van haar gezondheidsproblemen en haar medicatie dermate is aangetast dat zij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid waardoor zij niet in staat zou zijn een situatie naar behoren in te schatten en dat zij zich daardoor zou blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. In het verzoekschrift wordt evenmin uiteengezet, toegelicht of geconcretiseerd hoe verzoeksters medische problemen een persoonlijke omstandigheid betreffen die maakt dat dit voor haar tot een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon ten gevolge van het aanwezige willekeurig geweld zou leiden. Er blijkt in deze stand van zaken dus niet dat verzoekster in vergelijking met andere burgers in Erbil over minder weerbaarheid beschikt om zich om zich te onttrekken aan de risico's van het willekeurig geweld en zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat Irak, naast Bagdad International Airport, ook nog beschikt over luchthavens in Erbil en Suleymaniah. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens. Verzoekster en haar zoon maakten geen gewag van problemen die zij zouden hebben ondervonden op de weg van Erbil naar Makhmour en omgekeerd (NPO, p. 8-9; NPO zoon, p. 10 en 28-29); verzoekster heeft in het verleden nooit problemen ondervonden in het kader van haar verplaatsingen van Makhmour naar Erbil voor haar kankerbehandeling.

Verzoekster maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat verzoekster, meer dan andere bewoners van Erbil, in het bijzonder in Makhmour, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

7. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is. Hetzelfde geldt wat betreft het non-refoulementbeginsel. De materiële motiveringsplicht is gelet op wat voorafgaat, niet geschonden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES